

Pantofii aurii

O știu de multă vreme pe Mărioara. Nu avea încă trei anișori când bunica ei o aducea duminică de duminică la biserică.

Am văzut-o ani de-a rândul ascultând cuminte slujba, mai mult ascunsă în strană de rușinea celor ce nu conteneau să întrebe câți ani are de este așa de cuminte. Avea pe atunci ochii curați și albaștri ca cerul senin. Zâmbea nevinovată, cu privirea mai mult în pământ, ca o floare plecată sub povara propriei frumuseți. Când se închina la icoane, parcă auzeam aripi de îngeri fâlfâind deasupra ei... Îmi era tare dragă și așa aș fi vrut să rămână!

Într-o zi însă, bunica ei a venit la biserică parcă cu o altă fetiță. Semăna mult cu Mărioara, dar nu era ea. Nu mai era fata mea dragă cu ochii senini ca cerul. Nu era fata smerită și cuminte ca o floare. Nu se mai auzeau îngeri zburând deasupra ei când se închina.

Fetița aceasta avea o privire împrăștiată și rătăcea cu ochii de colo-colo fără nici o sfială. La slujbă nu mai avea atenție, nici răbdare. Ieșea mereu din biserică fără nici o pricină. Semnul Sfintei Crucii și-l făcea repede și fără evlavie.

Am privit-o atent. Era Mărioara, dar parcă nu era ea. Nu

știam ce să cred. Abia atunci când am dat cu ochii de pantofii ei am înțeles.

Deși nu avea încă nouă ani, Mărioara avea pantofi aurii. Pantofii aveau vârful ascuțit și lung și erau atât de nepotrivți în piciorușele ei! Erau atât de nepotrivți pentru o fetiță de nouă ani!

Atunci am înțeles totul. Am înțeles ce se întâmplase cu fetița mea dragă. Și am plâns în sufletul meu.

Am plâns pentru că mi-am dat seama că în clipa în care și-a ales din vitrină pantofii aurii, în ziua aceea copilăria ei a murit. Am plâns pentru că se ofilise un suflet de crin. Se mai scuturase o floare, și încă cea mai frumoasă: *floarea copilăriei*.

Nu sunt supărată pe ea. Însă un singur lucru aș vrea să înțeleagă. Că nu este nimic mai de preț pe lumea asta decât un suflet curat și nevinovat. Nu este floare mai frumoasă decât floarea copilăriei. Nu trebuie să te

grăbești să o scuturi singură, se va scutura de la sine oricum...

Mi-e atât de dor de fata mea dragă cu ochii senini și sufletul de crin! Și cred și nădăjduiesc că într-o zi fata mea dragă va învia!

Despre modă!!!

cei pe care i-ai putea ajuta.

Apoi apare mândria, părerea că ești mai grozav decât alții, dorința de a impresiona prin ceva care de fapt nu face parte din tine. Poate apare disprețul față de aproapele, marginalizarea celor care n-au posibilități materiale pentru a fi mereu „la modă”.

Când moda este și indecentă, relele pe care le aduce în suflet sunt și mai mari.

O persoană cu o ținută provocatoare care își dezvelește sau își expune trupul fără nici o reținere, se aseamănă cu cel care deține o comoară pe care o aruncă în noroi sau o folosește spre rău în loc să o valorifice.

Trupul este „*templu al Duhului Sfânt*” și este chemat să fie împreună cu sufletul moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu.

De noi depinde să înfrumusețăm fața lumii, viața și viitorul nostru, dacă vom ști ce să alegem, ce să primim din ceea ce ni se oferă!

A fi la modă înseamnă a te lăsa antrenat de un curent care se impune la un moment dat în ținută, comportament, limbaj.

A încerca să ții pasul cu moda indiferent de stilul ei și de cheltuielile pe care le implică este un lucru pe cât de costisitor, pe atât de inutil și ruinător de suflet deoarece aduce în suflet, încetul cu încetul, o mulțime de patimi.

Apare egoismul care te face să te gândești doar la tine, fără să-ți pese de părinți sau de